

γιαλός

γιαλός, ο, ουσ. [<μσν. γιαλός <αρχ. αίγιαλός], ο γιαλός·

- γιαλό γιαλό, κατά μήκος της ακτής, παραλιακά: «τον είδα με τη γκόμενά του να περπατούν γιαλό γιαλό»·

- είναι βάρκα γιαλό, βλ. λ. [βάρκα](#)·

- ή στραβός είν' ο γιαλός ή στραβά αρμενίζουμε, λέγεται ειρωνικά πως για κάτι που δεν εξελίσσεται σωστά δε φταίει κανένας άλλος παρά εμείς οι ίδιοι·

- κάνε το καλό και ριξ' το στο γιαλό, πρέπει κανείς να κάνει την καλή την πράξη χωρίς να έχει αξίωση αναγνώρισης ή ανταπόδοσης·

- όσοι μήνες δεν έχουν ρω, ψάρι δε βγαίνει στο γιαλό, βλ. λ. [μήνας](#)·

- πηγαίνω γιαλό γιαλό, περπατώ ή ταξιδεύω κατά μήκος της ακτής. (Τραγούδι: **γιαλό γιαλό πηγαίναμε** κι όλο για σένα λέγαμε)·

- το λέει όλος ο γιαλός ή όλος ο γιαλός το λέει, κουβεντιάζεται κάτι ευρέως: «δεν μπορείς να μας κρυφτείς, γιατί το λέει όλος ο γιαλός πως εσύ ήσουν αυτός που ξεκίνησε τον καβγά || ο κόσμος είναι ανήσυχος, γιατί όλος ο γιαλός το λέει πως θα έχουμε πρόωρες εκλογές». Από την εικόνα του κόσμου που, καθώς βγαίνει βόλτα στην ακτή, στην παραλία, κουβεντιάζει συνήθως επίκαιρα θέματα.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας